

Exponering av konst är lika bundet till konventioner och traditioner som all annan pedagogisk eller kulturell verksamhet. Vår värld skulle bli helt obegriplig utan sådana sammanhang. Traditionen är vårt gemensamma tankegods. Med hjälp av den prövar vi vår samtids yttringar och orienterar oss i tillvaron. Vilse blir den som inte minns det förflutna.

Diana Andersson som inleder säsongen på Konsthallen i Luleå med en utställning av skulptur och måleri tar verklig avstamp i traditionen. Hon har tidigare ställt ut i Luleå, en gång på galleri Tornhuset och vi har också sett hennes guldkalv av förgyllt avfall uppställd på gågatan utanför gamla Domus i Konst på stan projektet. Anderssons utställning består av hela 119 katalognummer som är uppställda som en skog av podier och som fyller hela sal 1 på Konsthallen. Vid en hastig anblick ser det ut som ett museimagasin eller möjligen skulpturavdelningen på Tokyo nationalmuseum som jag upplevde den vid ett besök för ett antal år sedan. Där exponerades den s.k. västerländska konsten en masse oaktat storlekar med endast en meters mellanrum mellan skulpturerna, medan någon liten sotig, oansenlig, rakubränd skev skål får eget rum med åtföljande vakt och beröringslarm. En illustration till mötet mellan två olika tanke- och värderingssystem. Diana Andersson leker i den här utställningen med sådana möten. Inte öst mot väst men väl klassiskt mot modernt, högtravande mot kitsch. Hon har genomgående valt ett klassiskt konstnärsmaterial en vit marmor från Cararra, samma typ av sten som Michelangelo använde till sin skulptur av David. Sålunda ett material nedtyngt av traditioner. I det skulpterar hon fantasiföremål, fria associationer, infall och vardagstankar som exempelvis skulpturen ”Sur amerikanska med hörselskydd”. En karaktär som jag mycket väl kan tänka mig att hon har mött vid sina arbetsvistelser nere i stenverkstäderna i Cararra eller Pietrasanta, orter som lockar konstnärer från hela världen. Det finns många konsthistoriska referenser i Anderssons utställning. Hon fick en gång en beställning på en marmormadonna som sin tur resulterade i flera olika madonnavarianter av vilka några vi ser i den här utställningen. Skulpturerna ”Person som tyvärr, tyvärr blir angripen av en demon”, ”Hundmänniska med orm” eller ”Egoist med badmössa” för tankarna till pelarkapitel i gamla romanska kyrkor. Den kristna symbolen det snälla ”Lammet” står som en kontrast till en annan mer egenkär figur ”Egoist med nöt”, en ekorre som illistigt bevakar sitt nötfynd. Måne ett epitafium över vår samtid. Så varvas högkulturella yttringar med inre organ, hornlösa getter, katter, grodor och dödsallar. Inget motiv tycks Andersson främmande. Hon arbetar befriande respektlöst i sina motivval. Stenen i sig ger ju vissa begränsningar i fråga om bearbetning men hon utnyttjar väl dess uttrycksregister. Slipade och polerade ytor ställs mot brottytor och råhuggna partier. Hon experimenterar genom att kombinera olika stenarter och dristar sig även till att färga in partier i materialet.

Det är en stundom tänkvärd och befriande rolig utställning som inleder höstsäsongen på Konsthallen. Det är inte ofta man går omkring och skrattar högt när man läser titlar och ser på konst. Känns det dystert i höstrusket så rekommenderas ett besök på konsthallen, det kan hjälpa, kanske inte hela vinterhalvåret men åtminstone för stunden.

Bertil Sundstedt